

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

ACHTSTE JAARGANG —

PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

40

**NIEUW! NIEUW! NIEUW!
NOG MEER KLEUR
EN LEVEN!**

In dit nummer vind je :
TWE NIEUWE TEKENVERHALEN
DE WITTE RUITER
ZEEHONDENEILAND

Een sensationele rubriek :
**DE WONDEREN VAN DE
MODERNE TECHNIEK**

Als eerste plaat in deze reeks :
DE LANCIA - GRAN TURISMO
LEVERT AL HAAR GEHEIMEN

En een éinig geschenk :
TWE KUIFJE's PUNTEN !

EN ONS
VOLLEDIG
VERHAAL

LASALLE

DE SLUWE
GENERAAL

LASALLE de Sluwe Generaal

VOLLEDIG VERHAAL DOOR RAYMOND REDING

Op 13 Juni 1791 werd het 24e Koninklijk Cavalerieregiment, gekaserneerd in Nancy, ontbonden bij decreet van de « Assemblée Nationale », wegens zijn antirevolutionnaire geest.

We zullen er allemaal moeten aan geloven. Je bent zestien jaar en van edele afkomst, jongen, trek met ons mee de grens over heden avond, zo kan je misschien je hoofd redden!

Neen, als emigrant kan ik m'n land niet dienen. Ik verkies m'n naam, graaf Charles de Lasalle, op te geven...

Enkele weken later in Parijs...

Ik ben stalknecht en wens als ruiter in het leger te worden ingelijfd.

Burger Lasalle, je hebt een certificaat van burgerdeugd, dus mag je de Republiek dienen...

Twee maanden later vecht de ex-officier van de koning als eenvoudig cavalerist onder het commando van generaal Pichegru...

LEVE DE NATIE!

Op zekere dag maakt hij een rit buiten het kamp...

Dat zijn de Oostenrijkers!... Ze zijn met z'n vieren! Wat een prachtige gelegenheid om m'n degen eens te gebruiken!...

Vooruit! Vooruit!...

Een Fransman!

Dat is de duivel in persoon!...

Lasalle schakelt twee Oostenrijkers uit en de twee anderen kiezen de vlucht, boven de kennismaking met de degen van Lasalle...

Onder een regen van kogels tracht Lasalle zijn buit mee naar het eigen kamp te nemen...

Lasalle kan die onderneming tot een goed einde brengen en ontvangt de gelukwensen van de jonge generaal...

Je schijnt een moedige kerel!... Het zijn zulke soldaten die de natie nodig heeft! Ik benoem je tot luitenant!

Een jaar later, Lasalle is twintig jaar oud, is hij kapitein van het vijfde huzarenregiment, onder het bevel van Bonaparte...

Hij is colonel op één en twintigjarige leeftijd en generaal als hij nauwelijks negen en twintig jaar is. Lasalle staat bekend als de beste scherm van Frankrijk en verdiende zijn sporen op de slagvelden van Egypte, Spanje en Pruisen...

In 1806, de dag na de slag van Jena, in het hoofdkwartier van de keizer...

Blücher kon 20.000 man en 60 kanonnen redden. De enige uitweg die hij heeft is Stettin aan de Oder. In afwachting dat Murat hem kan achtervolgen, bewaak jij, Lasalle, met je lichte cavalerie iedere beweging van de vijand...

Met 500 huzaren rijdt Lasalle in de richting van Stettin.

Het beste wat we doen kunnen, is ons zo dicht mogelijk bij Stettin opstellen.

De volgende morgen zien ze de stad in de vallei liggen...

Die stad telt 25.000 inwoners en wordt door 10.000 soldaten en 160 kanonnen verdedigd. Zelfs Murat, met heel zijn leger, kan ze niet innemen...

Dat zou een dwaasheid zijn... maar indien Stettin niet binnen de vier en twintig uur in onze handen is, ontsnapt Blücher...

Colonel Schwartz, neem een officier en een trompet mee en vraag dat Stettin zich zou overgeven. Bevel van Zijne Hoogheid de groothertog van Berg...

Meent u dat ernstig, generaal?... Het is een versterkte stad, duizenden soldaten kunnen haar verdedigen... Ze zullen me uitlachen!...

Hen zal de militaire eer bewezen worden... Indien de stad niet overgegeven wordt, bombarderen we haar!

Weldra staan de drie Franse afgevaardigden voor de poorten van Stettin...

Heren, Zijne Excellentie, gouverneur generaal baron von Romberg, zal u ontvangen. Volg me, colonel...

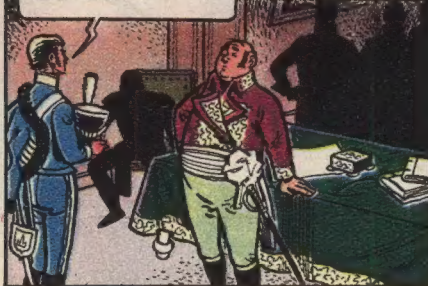
Lasalle maakt van de duisternis gebruik om zijn list geloofwaardig te maken...

Stel onze vijfhonderd huzaren rond de stad op in groepen van vijf tot tien man. Steek overal vuren aan en sleep onze enige munitiekist rood muren. We moeten zoveel lawaai maken, dat de anderen geloven dat we hier met tienduizend man staan!

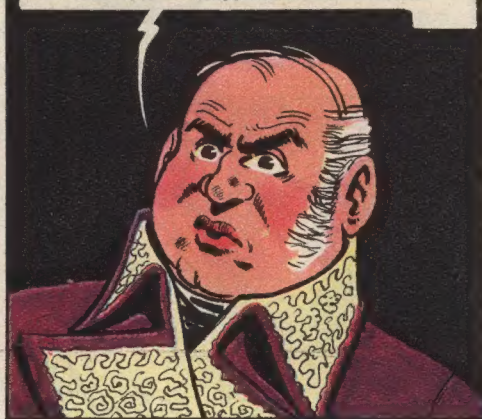

Colonel Schwartz wordt voor de heren van de stadsraad geleid, die in allerijl ontboden werden...

Een leger van vijftien duizend man, onder het bevel van de keizer, nadert de stad. De voorposten omsingelen de stad reeds... Ik bied je een eervolle capitulatie aan...

De vorst heeft mij de verdediging van de stad toevertrouwd en ik zal Stettin verdedigen tot m'n laatste druppel bloed!

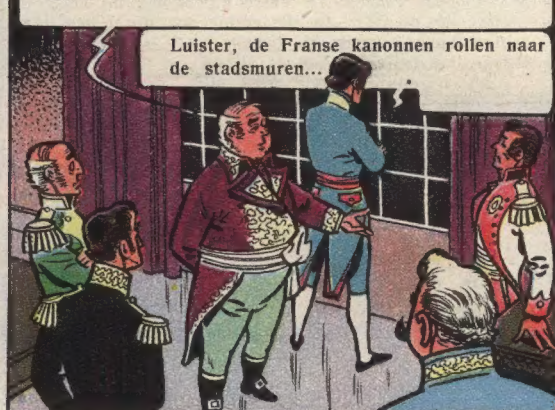
Indien de stad morgen om 8 uur niet overgegeven wordt, zal ze gebombardeerd en stormenderhand ingenomen worden. Nadien geven we haar aan plundering prijs en heel het garnizoen zal uitgeroeid worden.

Wil u even buiten wachten, colonel, het stadsbestuur wenst te beraadslagen...

Mijne Heren, iedere tegenstand zou de koning van Pruisen van zijn trouwste onderdanen, die wij zijn, beroven... En vermits men ons de militaire eer verleent...

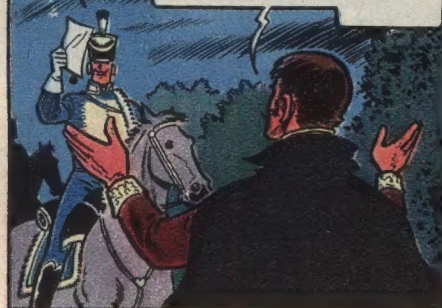

Luister, de Franse kanonnen rollen naar de stadsmuren...

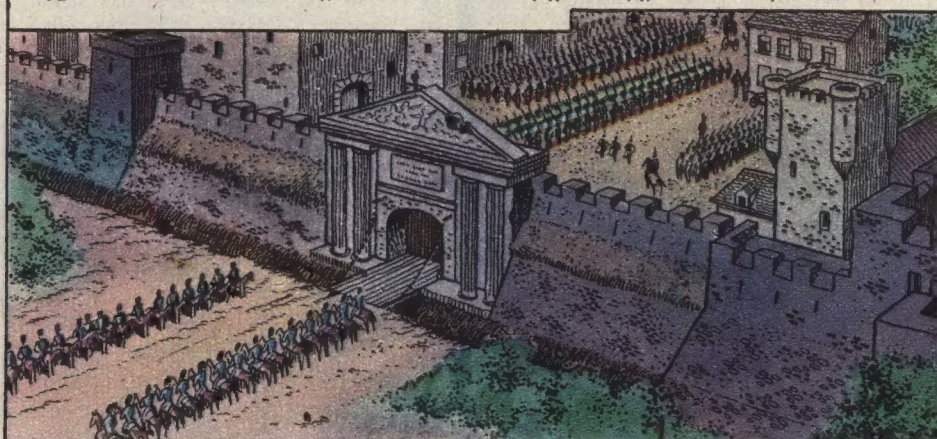
Om één uur 's morgens...

Generaal, ik geloof m'n eigen ogen en oren nog niet... Hier is de capitulatie door de gouverneur ondertekend!

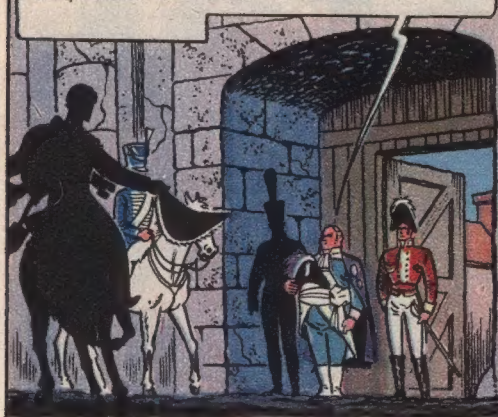
Dat is prachtig maar... morgen komt de aap pas uit de mouw!

De volgende morgen om 8 uur staat het kleine leger van Lasalle voor de poorten van Stettin opgesteld. Binnen de muren roffelen de trommels en pijpen de fijfers voor de parademars...

Generaal, ik heb de bevolking de verschrikking van een bombardement willen sparen. Voor het troependéfilé ben ik tot uw dienst.

M'n beste gouverneur, ik wens u geluk met zulke troepen! Het is waarachtig een mooi schouwspel... Wat 'n orde, wat 'n tucht!

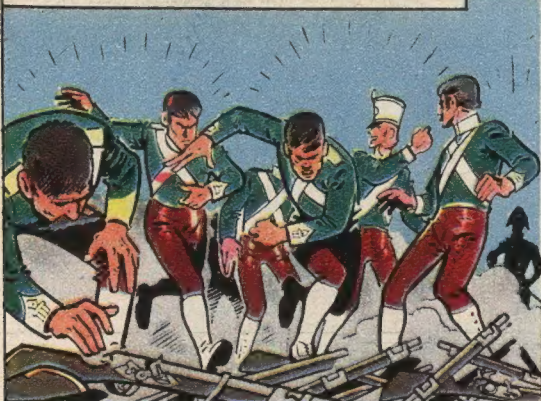
De soldaten geven er zich echter spoedig rekenschap van, dat ze in een valstrik gelopen zijn. Enkele protesteren en schelden de officieren uit...

— Verraad! — Lafaards!

— Jullie hebben ons uitgeleverd aan een handvol soldaten!

Gelijk een stortvloed komen de Pruisen aangedrumd en willen de wapens, die ze reeds afgegeven hebben, opnieuw grijpen. Een kritisch ogenblik voor de Fransen...

Colonel, herstel de orde!

Tweehonderd vijftig ruiters galopperen naar de gevangenen... Deze zien in dat het nutteloos is nog verder weerstand te bieden en gaan terug naar hun plaats...

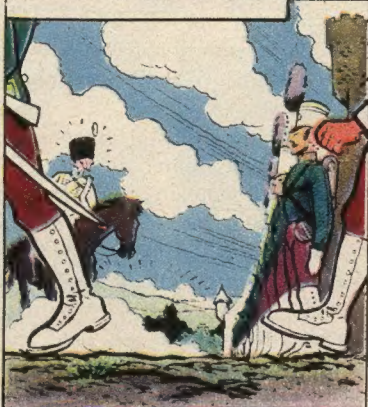

Excuseer, m'n soldaten, generaal. Je moet begrijpen...

Natuurlijk! Het was echter zonde zulke 'n mooie plichtigheid te storen!

De troepenschouw is bijna gedaan als de voorhoede van het leger van Murat aankomt. Ze reed ononderbroken de hele nacht...

Aanvaard de bewondering van een oud soldaat. Ik begreep vandaag hoe het de Fransen gelukte het onoverwinnelijk Pruisisch leger te verslaan...

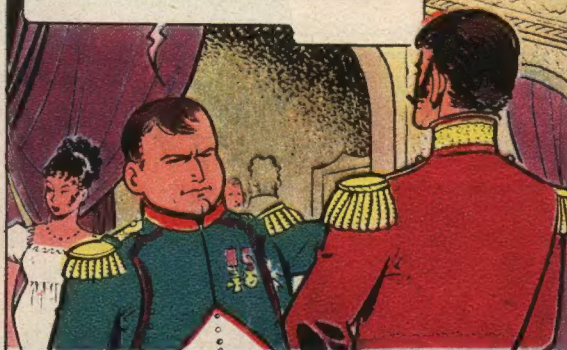

Men vertelde me dat u van een goede pijp houdt... Neem van een van je oude vijanden dit klein geschenk aan als herinnering...

Enkele dagen later aan het hof van de keizer...

M'n beste Lasalle, als je huzaren de versterkte steden innemen, doe ik er best aan m'n genietroepen wandelen te sturen en m'n zware artillerie te laten smelten...

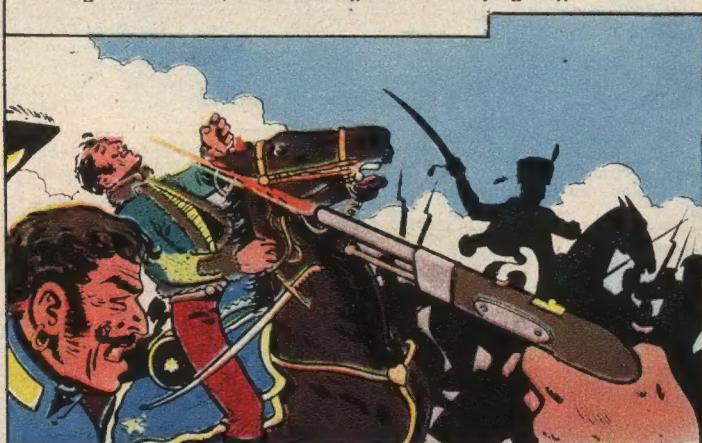

In 1809, dat is twee jaar later, de morgen van de slag van Wagram...

Verduiveld! Nu laat ik m'n pijp vallen!... Dat is een slecht voorteken...

De avond van diezelfde dag wordt Lasalle, die reeds zo dikwijls de dood getrotseerd had, door een kogel in het hoofd getroffen...

Heren, het leger verliest de beste ruiter ter wereld... Maar Lasalle zelf, heeft steeds zulk 'n einde gewenst...

EINDE

Meer kleur!
Meer leven!

WAT denk je van dit nummer, vriend? Je kunt niet zeggen dat we ditmaal niet voor «kleur» gezorgd hebben want bijna alle bladzijden werden mooi in de verf gezet. Ons blad ziet er thans gloednieuw uit! Vind je dat ook niet?

Je drong aan om «Kuifje» weer 's Woensdags te laten verschijnen en die wens werd vervuld. Iedere Woensdagmorgen vind je

«Kuifje» in je bus of in de krantenkiosk.

Het nieuw tekenverhaal van Fred Funcken is geheimzinnig, hé? Ik ben er van overtuigd, dat die «Witte Ruiter» je van het begin tot het einde in ademloze spanning zal houden. Je weet al heel wat over auto's maar, hoe de Lancia «2500», die zegevierde in de koers Luik-Rome-Luik er van binnen uitziet, wist je toch niet. Daar durf ik om wedden! In 't midden van «Kuifje» vind je die wagen gans in kleuren getekend.

De trouwe Postiljon is ook op post en schudt een hele zak wereldnieuws uit. Ditmaal hebben we je eigen foto's ingelast. Onder de titel «Kuifje op Reportage» kan je, net zoals de titel het zegt, reportages vinden over alles en nog wat en de sport vindt hier ook haar plaats.

Onze vriend Willy Vandersteen pakt in het volgend nummer uit met een nieuw tekenverhaal dat belooft de vorige nog in gultigheid te overtreffen. Verder zijn er de gewone tekenverhalen, doch waarom over deze oude bedenken nog uitwiden? Je kent ze en je volgt ze iedere week met veel belangstelling.

«Goede wijn behoeft geen krans» en daarom zwijg ik nu. Jij schrijft me je indrukken, je opinie. Schrijft me ronduit... En vergeet dit nieuwe «Kuifje» niet aan je beste vrienden te tonen!

JIJ HEBT HET WOORD!

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Jan van Grimbergen, van Antwerpen, wou graag iedere week een autokroniek in «Kuifje». Ik hou veel van auto's Jan, maar iedere week kunnen we er geen bladzijde aan wijden. Misschien komt dat nog wel. Hartelijk.

Erik De Groote, van Oostende, leest bij voorkeur «Het Gele Tekken» van Edgar Jacobs. Deze tekenaar is inderdaad niet meer aan zijn proefstuk. Hij weet hoe hij een verhaal moet in elkaar timmeren en zijn lezers tot bij de ontknoping moet boeien. Ik wens je nog veel plezier met «Het Gele Tekken».

Marcel Niemegeers, Gent, schrijft ons een genereuse brief. Hij vraagt namelijk in naam van zijn zusje Els of «Kuifje» niet wat meer aandacht zou kunnen schenken aan de meisjes d.w.z. een eigen meisjeshoekje brengen. Ik zou dat wel graag doen maar voorlopig kan het nog niet. Dat komt nog wel. Er zijn maar weinig bladzijden in «Kuifje» te vinden die ook moderne meisjes niet interesseren. Hartelijk.

Theo Middelkamp, van Rotterdam, deelt me mede dat hij «Kuifje» leest sinds het eerste nummer en nu nog een trouwe lezer is alhoewel hij reeds sinds Nieuwjaar op een werf werkt. «Je moest eens zien», zo schrijft hij, «met welke belangstelling mijn makkers op de werf me ieder week vragen of ik mijn «Kuifje» wel meegenomen heb om het hen ook eens te laten lezen.» Ja er zullen nu eenmaal geen mensen zijn van meer dan 77 jaar die op de werf werken, nietwaar Theo!

Linda van Walleghem, Kortrijk, vertelt me, dat ze 'n heerlijke vakantie gekregen heeft in Italië. Ze is vol van dat land van zon en azuren hemel. Ik wens je nog veel schone vakanties, Linda!

Jan Degroote, van Brussel zou graag lid worden van de Kuifje's club. Hij weet niet wat hij daarvoor moet doen. Zou je niet eens de vorige nummers doorbladeren, Jan? We hebben het reeds zo dikwijls gepubliceerd. Of ben je misschien een nieuwe lezer? In dat geval schrijf ik je rechtstreeks.

KUIFFE (weekblad). Redactie-Publiciteit : Lombardstraat, 24. Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — Uitgever - Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in hello door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. Buitenl.

Abonnementspr. België en Belg. Congo
Ab. 3 maand. . . 70 fr. 80 fr.
Ab. 6 maand. . . 135 fr. 155 fr.
Ab. 1 jaar . . . 265 fr. 300 fr.
KUIFFE-HOLLAND — Singel
231, Dordrecht. Tel. : 3653.
Giro : 199.334. Abonnements-
prijs : fl. 4 per kwartaal.

HOU JE VAN DIEREN

MIJN POES

REEDS lang droomde ik van een poes. Maar mijn moeder wou er niets van weten. Dat kwam zo : vroeger hadden wij er eens een gehad, maar dat beestje was niet proper...

De jaren gingen en als ik er aan dacht begon ik telkens weer van een katje te spreken. Maar 't was al boter aan de galg. Het kattenras scheen geen genade te vinden in de ogen van mijn ma.

Tot op een zekere zondagavond mijn broer thuiskwam met een klein lief poesje. Hij timmerde er nog een slaapbakje voor in mekaar en gaf het diertje een schotelletje melk. Mijn moeder protesteerde, maar tegen de welbespraakt-

heid van mijn broer was ze niet opgewassen.

Ik echter wist er nog niets van af. Want die avond was ik al naar bed en sliep als een marmot. Doch 's anderendaagsmorgens werd ik gewekt door iets donsachtigs dat over mijn gezicht liep. Wat was ik blij toen ik zag dat het een kleine kat was, helemaal zwart, met een witte plek op haar borstje en witte sokjes aan. Ik sloot er aanstonds vriendschap mee.

Het diertje heeft nu ook de vriendschap van alle huisgenoten gewonnen. Zelfs van mijn moeder! Alle dagen speel ik 'er mee en het kent mij goed. Het volgt mij als een hondje.

Guido AMTER, van Leuven.

Voor dit stukje over je poes mag je een van onze albums kiezen, Guido! «Corentin», «De Zwaardvis», «Het Spaanse Spook» of «De Leeuw van Vlaanderen».

HET ZEEHONDENEILAND

Nieuwe avonturen wachten Mark Trail in het Hoge Noorden. Ditmaal heeft hij als taak de dieren te beschermen tegen de bandieten...

Aan de oever van een groot meer, waarover de wilde zwanen naar het Noorden trekken, kampeert een man...

Het werkje dat ik hier moet opknappen is nogal delicaat...

Maar, ik speel het klaar, zo waar ik Barke Dudley heet!

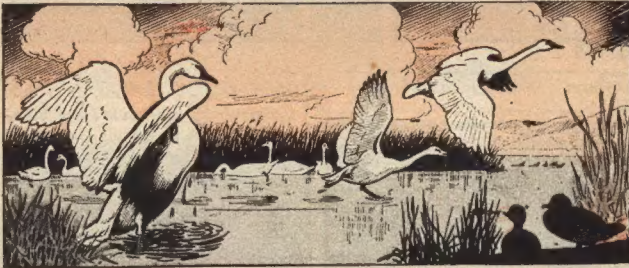
Geen zwaan zal vertrekken van de boorden van dit meer!

Ik moet er natuurlijk voor zorgen de politie niet in de weg te lopen...

Intussen

De Lente begint en de zwanen, die in het Noord-Westen verblijven, maken zich klaar voor de grote reis...

De leider van de groep, zegt aan zijn gevolg, dat het de laatste maal zal zijn dat hij hen naar het Noorden leidt...

De zwanen stijgen op. Duke, de leider, vliegt recht naar de meren...

... zonder te vermoeden, dat er daar zoveel van zijn broeders sneuvelden...

Intussen is Mark Trail in het gewestelijk bureau van de Dierenbescherming voor het Hoge Noorden...

Ik zou willen vertrekken, mijnheer Miles.

We hebben juist een flinke opdracht voor je, Mark Trail. Je vertrekt naar het Noorden om er de migratie van de wilde zwanen te volgen...

De stropers zullen het je lastig maken. Zwanen brengen veel op!

Dat werkje bevalt me!

Hele benden smokkelaars opereren in het Westen van Canada. Wij werken daarom met de gemotoriseerde politie samen...

We menen dat de zwanen gevangen worden in de omgeving van de meren...

Daar zul je dus moeten optreden...

INTUSSEN

Wee die me wil beletten hier een hele bende zwanen neer te schieten!

Dat is daar een prachtig plekje om te kamperen en van landzijde niet moeilijk te bereiken...

... terwijl ik de vermetele, die naar het meer komt, goed zal zien.

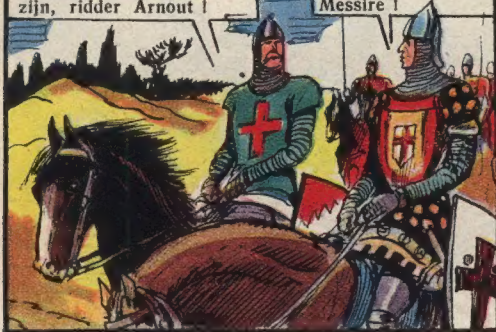
RIDDER ARNOUT

Sultan Kildij Arslan heeft zich verschanst op de hoogvlaken van Gorgoni, waar het leger van Bohemond, op weg naar Dorylea, zal voorbijtrekken...

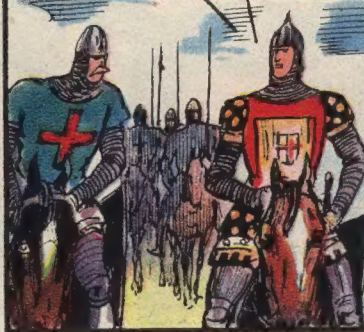
Drie dagen later rijdt de voorhoede van Bohemond de vallei van de Gorgoni binnen. Aan het hoofd van de groep rijdt ridder Arnout, vergezeld door de oude ridder Guido...

U schijnt bekommerd te zijn, ridder Arnout!

Dat ben ik ook, Messire!

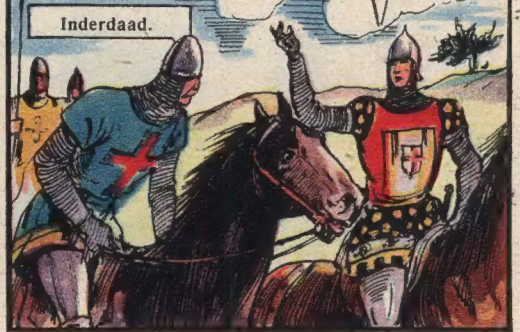

Een vreemd voorgevoel maakt me weemoedig. Ik denk aan de duizenden pelgrims die ons volgen, en al hun hoop op ons gesteld hebben.

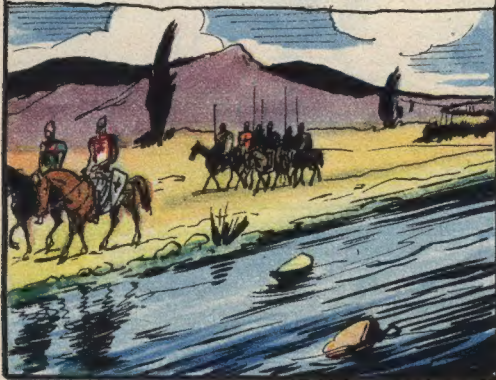

Was het hun onvoorzichtigheid niet die de nederlaag veroorzaakt heeft van het leger van Gauthier, dat niet eens Nicea heeft bereikt!

Inderdaad.

De verkenners volgen de oever van de Karason, terwijl het gros van het leger hen op afstand volgt...

Plots slaakt Arnout een kreet van verwondering!...

Wat gebeurt er?

O!...

Het adelaarsoog van de ridder heeft een kromsabel bespeurd die blonk in de zon.

Daar!

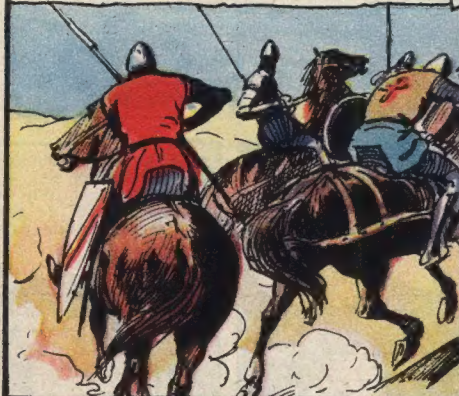

Ik zie niets...

De vijand zit verschanst op die heuvels. We moeten Bohemond onmiddellijk verwittigen. Als het God belijft, zal hij misschien nog de tijd hebben zich slagvaardig te maken.

De voorhoede maakt rechtsomkeer en rijdt in volle vaart terug...

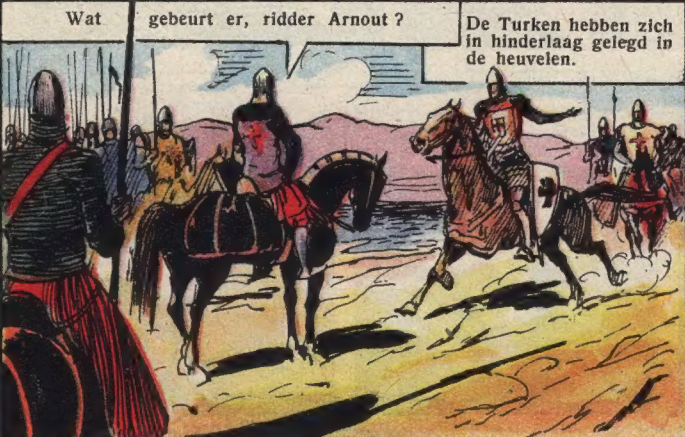
Bohemond roept plots...

Maar dat is de voorhoede die terugkeert!

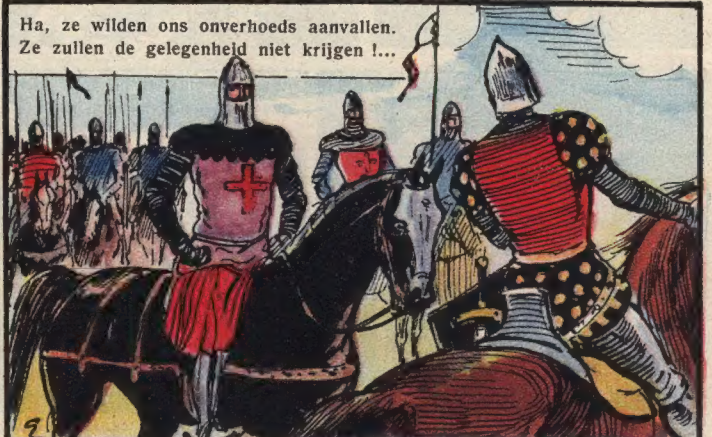

Wat gebeurt er, ridder Arnout?

De Turken hebben zich in hinderlaag gelegd in de heuvelen.

Ha, ze wilden ons onverhoeds aanvallen. Ze zullen de gelegenheid niet krijgen!...

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

Eddy Houthoofd van Morsel zond me deze goede opname die hij te Heide-Kalmthout maakte.

Bijna levend begraven, zo zou men deze foto van Marcel de Gillette van Leuven kunnen noemen.

Ligstoelen worden wel niet gemaakt voor honden, maar de volksmond zegt «opge- staan, plaats vergaan». Bobbie schijnt die spreuk ook te kennen.

VACANTIEECHO'S

DE vakantie is nu voorgoed voorbij. We zijn allen weer dapper aan 't werk geschoten om wat slimmer te worden en nieuwe vacaties te verdienen. Zoals ik in een van onze vorige nummers beloofde, publiceer ik op deze bladzijde nog enkele mooie vakantieklekjes die ingezonden werden ter gelegenheid van onze prijsvraag. Voor de prijsvraag zelf kwamen ze niet in aanmerking, omdat ze aan de voornaamste vereiste: «bewe- ging», niet voldeden.

Maar daar 't niettemin mooie fo- to's zijn, kon ik het niet over mijn hart krijgen ze zomaar terug te sturen of in een diepe schuif te ver- bergen.

De jongens die deze kiekjes maak- ten zullen er nog dubbel plezier aan beleven, nu ze in Kuifje afge- drukt worden.

Deze lustige ruiters werden gekiekt door Guy De Cock van De Panne (voor hem is het heel het jaar door vakantie, gezien hij aan zee wont!).

Mark Vanderhaeghen van Turnhout houdt van kano varen. Wie zou niet in zijn plaats in het bootje willen zitten?

De slagboom gaar neer... en meteen is de grote vakantie 1953 weer voorgoed voorbij. (Dit is een kiekje van Roger Arys van Sint-Kruis Brugge).

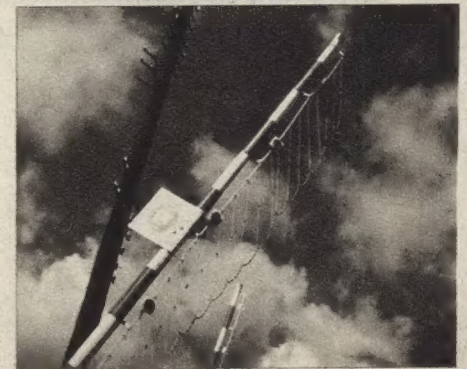

De Kuifje's wagen bracht overal aan het strand vreugde en plezier, want de bemanning gaf poppenspelen en deelde prachtige Kuifje's hoeden uit.

Mijn oom heeft een brede rug, zo schrijft Gert Boonen van Antwerpen op de keer- zijde van zijn foto.

Eric en Marina van Damme van Mechelen hebben zich ook goed vermaakt. Ze bewe- ren zelfs dat ze aan deze nuttige vakantie- genoegens plezier beleefden.

LANCIA TRIOMFEERT

IN "LUIK - ROME - LUIK"
1953

DE Lancia-Aurelia 2.500 «Competition» legde in vier dagen en vier nachten de afstand van 5.133 km. af en kwam als grote overwinnaar uit de koers — een bijna bovenmenselijk zware koers — Luik-Rome-Luik.

IN 1931 werd deze «marathon van de weg» voor het eerst betwist. De deelnemers moesten toen een afstand van 3.328 km. afleggen en de voornaamste moeilijkheid, welke ze onder de knie moesten krijgen, was de Mont Ceneri. Van de een en twintig deelnemers kwamen er twaalf te Luik toe en geen enkele had een blank strafregister!

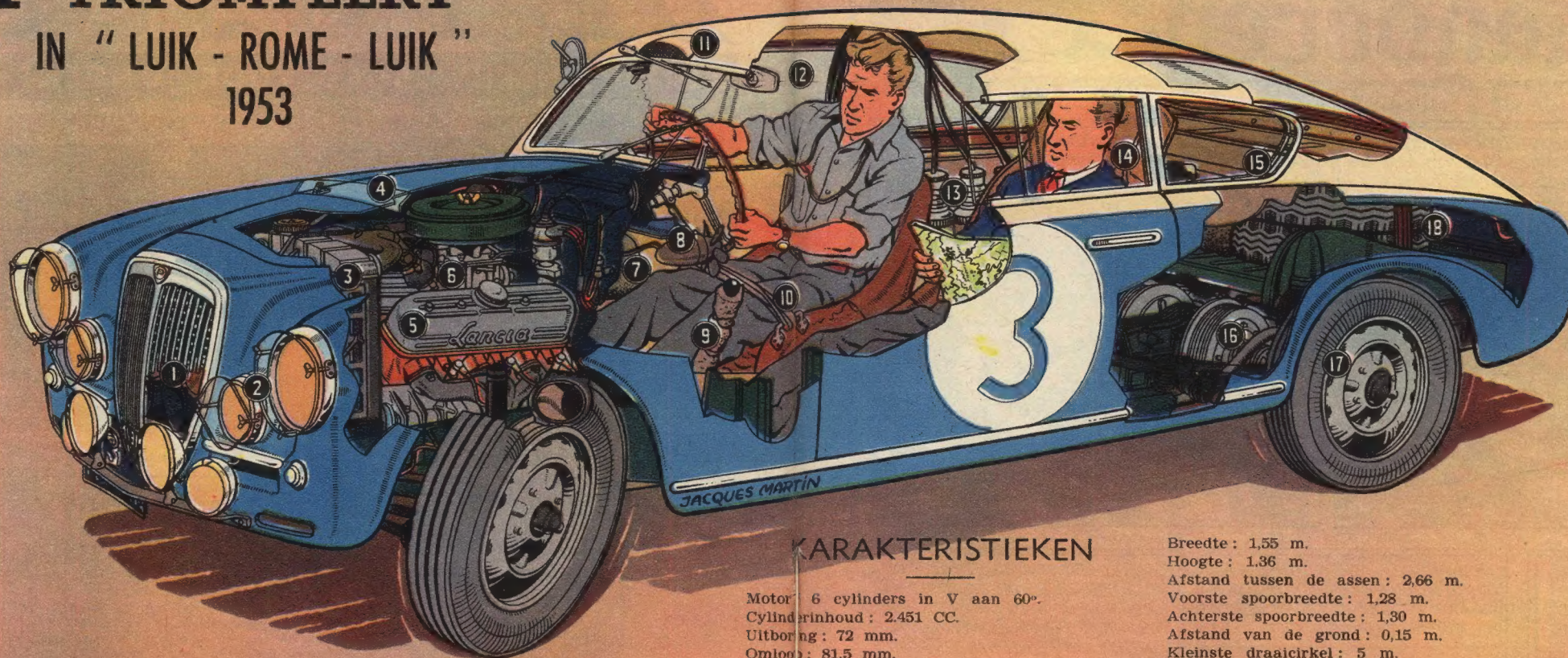
De helden van die wedstrijd waren de Belgen Toussaint en Evrard met hun Bugatti 3.300. Tussen de kranige kerels, die de overwinnaars op de hielen volgden was o.m. Trassenster, de ongelukkige ploegmaat van de overwinnaar John Claes.

In twee en twintig jaar heeft men de koers Luik-Rome-Luik tot de grootste en misschien wel de moeilijkste ter wereld gemaakt. Het aantal af te leggen kilometers werd gevoelig verhoogd, de hindernissen vermenigvuldigd en ten slotte werd de piloten ook nog een kruissnelheid opgelegd.

Gedurende de tweede helft van de wedstrijd moest John Claes alleen sturen daar zijn ploegmaat, Trassenster, ziek was.

Die piloten moesten dus wel over een stel ijzeren zenuwen beschikken, want met een degelijke wagen alleen komt men er niet!

Het is de Lancia van Claes en Trassenster die ons vandaag haar geheimen verklapt...

KARAKTERISTIEKEN

Motor: 6 cylinders in V aan 60°.
Cylindersinhoud: 2.451 CC.
Uitboring: 72 mm.
Omloop: 81,5 mm.
Compressie verh.: 8 tot 1.
Vermogen: 120 PK. aan 5.000 o.p.m.
Lengte: 4,37 m.

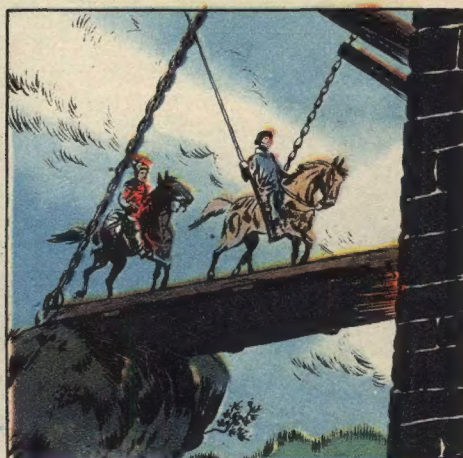
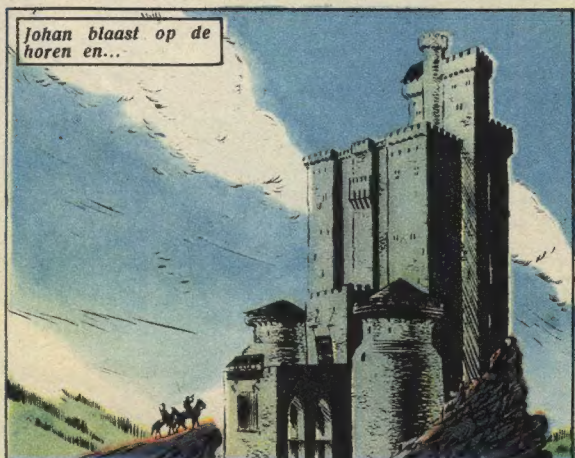
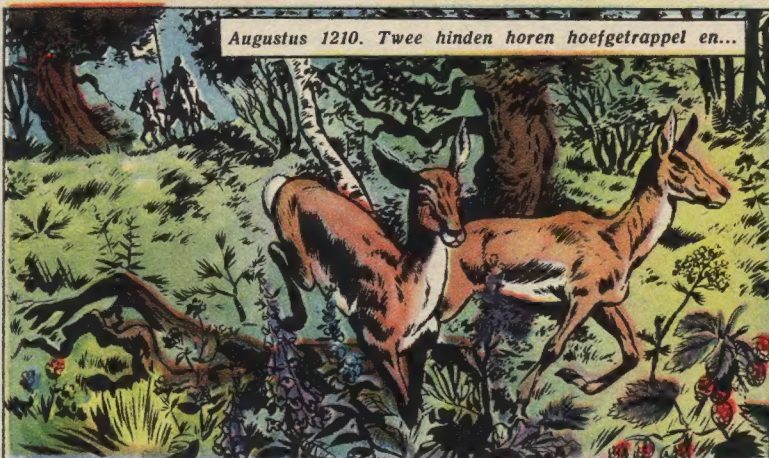
Breedte: 1,55 m.
Hoogte: 1,36 m.
Afstand tussen de assen: 2,66 m.
Voorste spoorbreedte: 1,28 m.
Achterste spoorbreedte: 1,30 m.
Afstand van de grond: 0,15 m.
Kleinste draaicirkel: 5 m.
Gewicht (leeg): 1.100 kg.
Gewicht (geladen): 1.300 kg.
Max. snelheid: 180 km. per uur en meer.

1. Dubbele hoorn.
2. Kop- en mistlampen beschermd door plexiglas.
3. Radiator.
4. Vliegenscherm in plexiglas.
5. Motor in V (2 rijen van 3 cylinders).
6. Carburator met luchtfilter.
7. Schokbreker voor de knie in schuimrubber.
8. Electrisch ventilator.
9. Versnellingshandle voorzien van een omhulsel in schuimrubber om de schokken te breken.
10. Riemen uit rubber om de chauffeur in de zetel te houden in scherpe bochten en bij schokken.
11. Afkoeler van de bovenste ruitenwasser.
12. Schuif-, beweegbare panelen in plexiglas.
13. Thermosflessen met rubberen zuigdarmen.
14. Zetel met hoge, makkelijke rug waarin de chauffeur rusten kan.
15. Speciaal venster dat naar onder opent en zorgt voor de luchtverversing...
16. Achterbrug (type De Dion) met versnellingsbak en geventileerde remmen.
17. Wiel zonder versierder, 4 schroefbouten.
18. Reiskoffer achteraan met reservewielen, gereedschap, enz.

TEKST EN TEKENINGEN

DE WITTE RUITER

VAN FRED FUNCKEN

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

Beschermt door "schildpadden", grote schilden, overtrokken met ossen-huid, bereiken de ladderdragers de wallen en plaatsen hun last tegen de muur. Tot hiertoe werden zij niet gehinderd door de kerels ...

... Opgelet, gezellen! Zohaast zij de ladders beklimmen geven wij hen ervan langs!

Op een teken van kastelein Hacket springen de Kerels op en bestoken de vijand met stenen, pijlen, brandende olie en pek! ... De slachting is verschrikkelijk. Verbrand of doorboord storten ridders en wapen knechten omlaag ...

De weinige vijanden, die boven op de wal geraken, worden openblikkelijk door de onversaagde Kerels teruggeworpen ...

Razend van spijt en woede springen Gentenaars en Isegrims steeds weer op de ladders. Maar niets mag baten. Zij worden met bloedige verliezen teruggeslagen.

Reeds verscheidene uren duurt de stormloop zonder dat de Isegrims ook maar het minste gevorderd zijn. Ziende dat het onmogelijk is de burcht op zulke wijze te nemen, beveelt de veldheer de terugtocht ...

Laten wij voor vandaag de strijd staken. Die kerels zijn echte duivels!

Neen! Er is misschien nog een middel om vaste voet op de wallen te krijgen! ...

DE SCHAT VAN BEERSEL

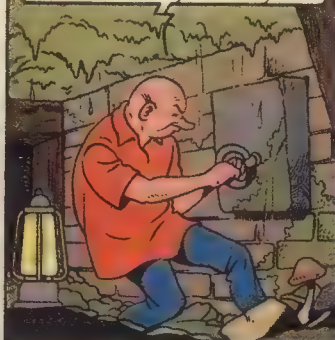
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Terwijl Lambik een uitweg vindt, maken de bandieten zich gereed om de schat te roven.

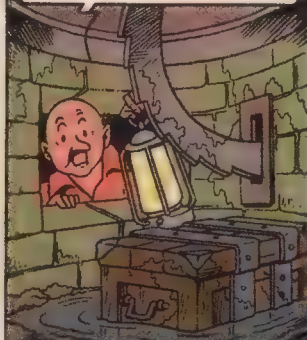
Onze vrienden zwerven inmiddels door de geheime gangen op zoek naar de uitgang. Plotseling ontdekt Lambik een smalle zijgang...

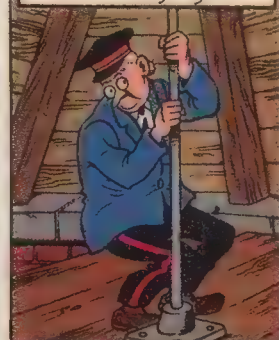
Die stond niet op het plan! Het water druipt van de zoldering dus moeten we juist onder de slotgracht zijn!...

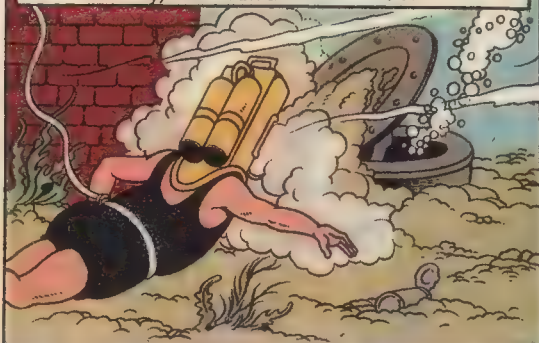
Hé, wat zou er onder die zware blauwe steen zitten? Hoera, vrienden, we hebben de Schat van Beersel ontdekt!

Enkele ogenblikken nadien brengt een van de spitsbroeders boven in de toren het mechanisme in beweging...

Nummer twee, die op de bodem van de slotgracht rondscharrelt, ziet het zand opstuiven en een ijzeren deksel opendraaien... Ook hij heeft de bergplaats van de schat ontdekt

Wat betekent dat? Niets dan een papier...?

Ik heb het mechanisme ingerchakeld. Heb jij nu de bergplaats ontdekt?

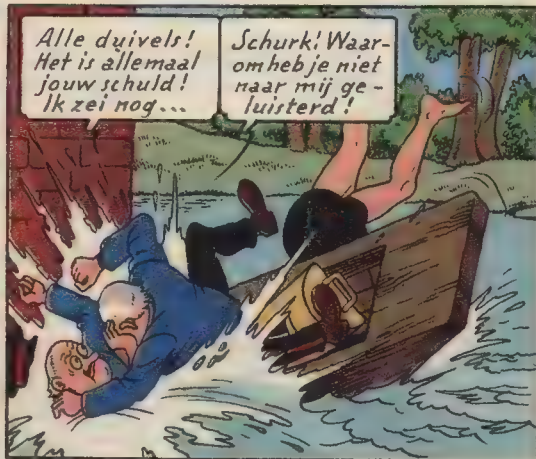
Ja... doch daar was niets als dit stuk papier...

Beste Gehnoeders,
Wanneer jullie dit lezen is de schat reeds in veiligheid. Wij danken voor onze opsluiting en als wederdienst, hebben wij dan voor jullie even de Rijkswacht opgebeld.
Beste groeten,
Lambik Suske en Priem Wieke

Alle duivels! Het is allemaal jouw schuld! Ik zei nog...

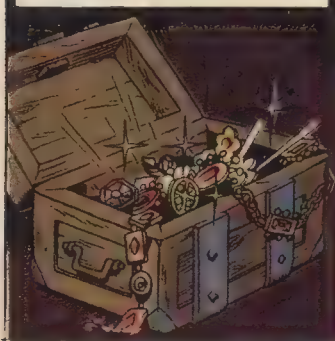
Schurk! Waarom heb je niet naar mij geluisterd!

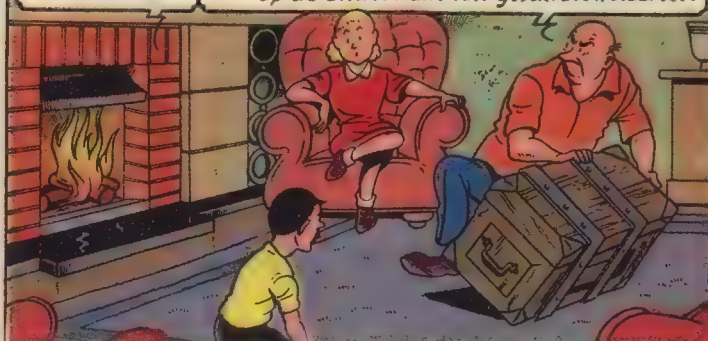
De twistende broeders vallen in het water en zwemmen naar de oever, waar ze door de ijlings toegesnelde rijkswachters worden opgewacht

En terwijl de drieling in de cel zucht, bewonderen onze vrienden thuis de prachtige Schat van Beersel...

En wat gaan we ermee doen, Lambik?

De helft gaat naar de Staat, hé! De rest delen we met Priem want hij heeft ons flink geholpen. Nu keer ik de kist om, want ik meen dat er op de onderkant iets geschreven staat...

?

LOBO gromt. De zwarte hengst rolt op de rug en slaat met de vier poten in de lucht. Dan draait hij zich weer op de buik, zet de voorste poten uit elkaar, steunt er hard op en tracht zich op te richten. Het volgende ogenblik valt hij reeds terug en zit op z'n achterste gelijk een hond. Hij rust een hele poos uit en hijgt zwaar. Deze poging kost hem zulke grote inspanning dat hij weer op adem moet komen.

Bento trekt de achterste poten onder het lijf en geraakt met veel moeite overeind. Het zweet driift hem in beken van het lijf, zijn hart slaat als een smidsehamer en zijn neusvleugels trillen heftig.

De hond springt blaffend rond het paard, wrijft zijn borstelige pels tegen diens poten en huilt van vreugde. Hij vermoedt dat zijn grote zwarte vriend gered is want anders zou hij niet kunnen opstaan. Grote, etterende abscessen staan op Bento's ingevallen flanken. De hengst buigt de nek en besnuffelt de grond. Hij trekt een paar grashalmen af en laat ze weer vallen. Voorzichtig de ene poot voor de andere plaatsend verlaat hij het bos en komt op een plaats waar mals gras staat. Daar blijft hij staan, luistert aandachtig en keert de kop in de wind. Dan begint hij te grazen. Hij eet niet alles op, neen, hij zoekt zorgvuldig zekere kruiden en bladeren uit...

ENKELE weken gaan voorbij, de huid van Bento is zacht en glanzend geworden, de abscessen zijn verdwenen en zijn lijf is weer rondd. Hij graast gulzig als wou hij de verloren tijd inhalen. Z'n poten dragen hem opnieuw snel en zeker maar toch vertrouwt hij het nog niet helemaal en daarom draaft hij eerst in kleine cirkels rond. Blaffend volgt Lobo hem als z'n schaduw. Al die tijd hebben ze hun dorst moeten lessen met het troebele, groenachtige water van poelen doch nu lopen ze naar de rivier. De hengst steekt heel zijn snuit in het klare, frisse water, en Lobo springt er tot aan z'n buik in. Hij doet hem zo'n deugd, dat hij de ogen half dichtknijpt. Aan de andere oever komen een klein hert en twee hinden te voorschijn. Wanneer ze het paard en de hond zien, blijven ze verbaasd staan, dan keren ze vlug naar het bos terug want de hond vertrouwen ze niet helemaal... Wanneer Bento genoeg gedronken heeft en Lobo even tot op de andere oever gezwommen is, keren ze naar de savanne terug.

BENTO

De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

De paarden van Bento's stoet werden bijna allemaal gevangen en naar de Santa Thereza fazenda gevoerd. Bento kon ontsnappen doch wordt in het woud door een ratelslang gebeten. Lobo trekt bij zijn doodzieke vriend de wacht op en verlaat hem geen ogenblik.

Bento is opnieuw gezond en sterk geworden en krijgt heimwee naar zijn stoet. Heel de dag draaft hij over en weer, hinnikt luid, luistert opletend of geen ander gehinnik op de prairie antwoordt.

Plotseling galoppeert hij naar een hoogte, met rode rot-sen omzoomd. Vandaar kijkt hij in de vlakte, legt de kop in de wind, beweegt de oren in alle richtingen en stormt dan langs de andere kant naar beneden zodat Lobo hem nauwelijks volgen kan. In de vallei, aan de voet van de heuvel, graast een kudde runderen en hij gooit er zich hinnikend midden in. Het kuddeinstinct is zo sterk in hem, dat hij vrolijk de brede ossensnuiten besnuffelt en dan rustig tussen hen begint te grazen.

Een grote, zwart en wit gevlekte koe loeit. Ze roept het veulen, dat naar de hengst loopt, terug. Haar loeien wordt langsom dreigender, doch het veulen bekommert zich daar niet om. Lustig, met linkse, grappige sprongen, nadert het

de grote, zwarte hengst, wrijft zich tegen de krachtige flanken en duwt zijn snuit in Bento's nek. Deze schudt eerst de manen en richt de oren op. Dan buigt hij de nek en besnuffelt het veulen, dat zich dicht tegen hem aandrukt. Hij herkent het veulen, het is er een van zijn stoet!

De twee paarden verlaten elkaar niet meer. De koe heeft goed te loeien, het veulen loopt met de hengst de heuvel op. Wanneer de honger dwingt, komt het in galop naar beneden terug en zoekt de grote, zwart en wit gevlekte koe op. Deze vergeet en vergeeft op slag alles en likt het veulen teder.

DE fazendeiro van Santa Thereza heeft cowboys aangevaren om de kudde runderen en paarden naar de stad te drijven. Voor dag en dauw worden de dieren uit de weiden gedreven. De runderen loeien en lopen dadelijk over de afsluitingen. De paarden blijven staan, heffen de kop en snuffelen. Pas wanneer de

leidende merries uit de omheining draven, zijn ze bereid te volgen.

— Vamos, roept de capataz, de leider van de cowboys, en de ruiters zetten zich in beweging. Zingend en geksche-rend verlaten ze de fazenda. Ze zijn gelukkig dat ze weer eens een lange rit kunnen doen. De vrouwen wuiven hen met hun bontkleurige sjaals na.

De ruiters galopperen gedurig rond de kudde om te zien of alles in orde is. Ieder kent zijn plaats en doet zijn werk. De kudde trekken in een regelmatig, zwaar rythme.

's Avonds worden aan de rand van het bos, grote vuren aangelegd. Ketels worden boven de hoog laaiende vlammen gehangen en de ruiters gebruiken een sober maal, terwijl ze vertelsels vertellen. Met hun messen snijden ze zwarte halmen tabak, halen dunne maisbladeren uit hun zak en rollen sigaretten. De kruik met maté doet de ronde en de strohalmen gaan van de ene mond in de andere.

Albenzio zit met enkele kameraden rond een vuur, hij tokkelt op zijn gitaar en neuriet melancholische wijsjes. Plotseling komt er een man op hem toe. Het is de oude Fernando.

— Dag, Albenzio, groet hij, ik heb blij je hier te vinden. Ik heb iemand nodig. M'n Corrida zit met haar poot tussen een rotsspleet geklemd. Alleen

kan ik er haar niet uitkrijgen, met z'n tweeën zal het wel gaan.

ALBENZIO gaat dadelijk mee met Fernando die, ondanks zijn zeventig jaar en het harde leven dat hij leidde, recht is als een eik. Hij heeft een ade-laarsprofiel, z'n gezicht is ge-taand door zon en wind, een grijze baard bedekt zijn kin en een deel van zijn wangen. Men kan hem voor een hard en ge-sloten mens nemen, doch als men zijn ogen ziet weet men dat dit niet zo is; ze zijn blauw, zijn ogen, en er ligt zoveel goedheid in dat men ze nooit meer vergeet. De oude Fer-nando is niet alleen de vriend van mens en dier, hij heeft als genezer een grote faam en zelfs de brutaalste cowboys hebben respect voor hem. Zijn paard, Corrida, is meer dan dertig jaar oud doch wanneer men hem aanraadt een ander rijder te nemen, schudt hij het hoofd en antwoordt :

— Dat kan ik mijn Corrida niet aandoen. Ze zou sterven van verdriet. Jullie zijn nog te jong om dat te begrijpen doch mijn Corrida en ik weten wat dat betekent.

Fernando en Albenzio gaan langs een nauw pad het bos in en moeten nu en dan over de rotsen klimmen.

— We zijn er dadelijk, zegt Fernando.

De maan komt uit een nevel-sluier te voorschijn en verlicht op fantastische wijze de naak-te, rode rotsen. Albenzio her-kent het muilezelpad dat naar de vlakte loopt. Hoeveel zwaar beladen dieren zijn daar in de loop van de eeuwen niet over gekomen. De inwoners van de serra gebruiken deze gevaar-lijke weg altijd. De muilezels betasten eerst voorzichtig de grond voor ze de voet neer-zetten.

Fernando had zich, zoals ge-woonlijk, geheel op zijn oude merrie verlaten; ze kende dat pad immers sedert jaren. Nu was er nochtans een ongeluk gebeurd. Corrida had een ver-keerde stap gezet en de oude Fernando was nog net op tijd kunnen afspringen om niet in haar val te worden meege-sleurd. Urenlang had hij dan getracht de poot van Corrida, die in een spleet geklemd zat, te bevrijden. Tevergeefs ech-ter.

Ze zijn nu bij de merrie die zachtjes hinnikt als ze haar meester ziet. Ze snuift en doet een inspanning om haar poot te bevrijden. Fernando kalmeert het dier. Albenzio slaat een touw rond de poot van Corrida en trekt voorzich-tig. De hoef zit echter zodanig

ingeklemd, dat Corrida telkens weer pijnlijk hinnikt. Dan zoekt Albenzio een scherpe steen en tracht de rotsen, om-heen de poot, te verbrijzelen. Iedere keer als de jonge man er met zijn primitief werktuig op loshakt, sluit de merrie de ogen. Eindelijk splijt de steen. Fernando heft de hoef voor-zichtig op en betast ieder been.

— Gebroken, zegt hij toon-loos, haar voet is gebroken

Corrida hinnikt van pijn en tracht overeind te komen. Ze valt zo brutaal terug op de grond, dat ze haar dijen kwetst.

— Daar is maar één ding aan te doen, zegt Albenzio stil. We mogen het dier niet hier laten. Op de tijd dat je naar huis gaat en terugkomt, zou-den de krengejagers hun werk al gedaan hebben...

Fernando ziet wel in dat het onvermijdelijk is, maar het doet hem zo'n pijn. De merrie ligt nu uitgestrekt op de grond, ze rilt en bekijkt de man die ze heel haar leven trouw dien-de. En hij kan niets voor haar doen. Fernando streelt het dier over de hals, de borst en de flanken en trekt het de leid-sels uit de mond.

— Ze weet wat een revolver betekent...

Albenzio bindt het paard zijn halsdoek goed voor de ogen en terwijl Fernando de hals van z'n trouw dier streelt, haalt hij vlug de haan over...

WANNEER de twee mannen weer in het kamp komen, slapen de anderen reeds. Con-juma doet zijn wachtbeurt. De honden zwerven rond het vuur, besnuffelen de afval van het avondmaal en huilen wanneer ze stappen horen. Hun haren rijzen te berge...

— Hé, wat is dat, vraagt Serrano, die uit z'n slaap op-schrikt. Wat doet die oude to-venaer hier ?

— Fernando moest zijn paard afmaken, antwoordt Albenzio, hij blijft bij ons. Morgen geef ik hem een van mijn paarden. Waarom zou hij de nacht niet bij ons doorbrengen, zeg ?

Serrano rolt een sigaret, een spotlach zweemt om z'n lip-pen. Albenzio et Fernando ke-ren hem zijgend de rug toe.

— Ween niet, oude! Ver-mits je een voorliefde hebt voor afgedankte paarden, zal ik je een hobbelpaardje uit de stad meebrengen !

Albenzio heeft zich met een kattenrapte omgedraaid en zijn kloeke vuist onder de kin van de spotter geplaatst. Deze wankelt, grijpt dan naar zijn gordel en het vlijmscherp lem-mer van een korte sabel blinkt in de duisternis...

(Wordt voortgezet.)

AL DE FIRMA'S, WAARVAN DE NAMEN HIER VOLGEN, ZETTEN DE **KUIFJE'S BON** OP HUN PRODUCTEN. VRAAG AAN JE MOEDER DEZE PRODUCTEN TE KOPEN :

VICTORIA : Biscuits, chocolade, toffees.

PALMAFINA : CHOCOSWEET, INA, PRINSOR, PALMEX, KUIFJE's ZEEP.

MATERNE : Confituur en producten FRIMA.

HEUDEBERT : Beschuiten HEUDEBERT en HEUFRIA.

TOSELLI : Deegwaren.

FRANCO-SUISSE : CREME de GRUYERE, BLEUETTE, GOUDA en SKI.

VANDENHEUVEL : Tafelbier PILSBERG.

HORTON : Kruiden, azijnen, sausen, fruitsiroop.

PROSMANS : Siroop PROSMANS en PRINCE DE LIEGE.

KOLYNOS : Tandpasta.

PANA : Pudding, Bakpoeder, Vaniljesuiker, Maïsbloem.

KUIFJE : Het weekblad voor jongens en meisjes van 7 tot 77 jaar.

MET JE **KUIFJE'S BON** KAN JE PRACHTIGE GESCHENKEN BEKOMEN :

GESCHENKENLIJST

	Punten
1. Prentkaarten KUIFJE. De reeks van 5 kaarten	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, 6 boekjes : De Scepter van Ottokar, Het Zwarte Goud, Mannen op de Maan, Kwik en Flupke, De Blauwe Lotus, Kuifje in Kongo. Per reeks	50
3. Prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT, vier reeksen mooie kleurprentjes om je album te illustreren. Per reeks	75
4. Schrijfpapier KUIFJE, 5 onderwerpen. Per omslag	100
5. KUIFJE's wimpel, aan weerszijden bedrukt, drie kleuren	100
6. Chromo's ZIEN EN WETEN, 6 prachtige chromo's groot formaat : Vliegtuigen (oorsprong tot 1914), reeksen 1 en 2. Vliegtuigen (oorlog 1939-45), reeksen 1 tot 6. Luchtschepen, reeksen 1 en 2. Spoorwegen, reeks 1. Marine, reeks 1. Automobielen, reeks 1. Per reeks	125
7. Portefeuille KUIFJE in cuiroleine	200
8. Verzameling DE ANTWERPSE DIERENTUIN, om-slag met 20 prachtige prentkaarten in reliëf, met speciale bril. Per omslag	200
9. Puzzle KUIFJE op hout	500
10. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500
11. Speciaal abonnement op het jeugdblad « KUIFJE » (tien nummers)	500

ONZE ALBUMS

OM MEER GENOEGEN TE BELEVEN AAN JE CHRO-MO'S EN PRENTJES, KOOP JE DEZE ALBUMS :

- « DE SPROOKJES VAN PERRAULT » ;
- « VLIEGTUIGEN » (OORLOG 1939-45), HET EERSTE AL-BUM VAN DE REEKS ZIEN EN WETEN. DEZE MOOI UITGEGEVEN ALBUMS KAN JE VER-KRIJGEN :
- IN DE KUIFJE'S WINKEL, LOMBARDSTRAAT, 24, TEGEN DE PRIJS VAN 50 FR.S ;
- TEGEN STORTING VAN 55 FR.S, OP P.C.R. 1909.16, VAN KUIFJE-BRUSSEL.

Teddy, Maggy en Pom zijn uit het cirkus, waar ze werkten, weggelopen, en verschuilen zich in een bos. Ze worden er aangevallen door een everzwijn, dat Pom dodelijk kwetst. Door een stropser is Tarass Boelba onze vrienden weer op het spoor gekomen...

Wel, waar wacht je op om er van onder te muizen?

Je zou me dan moeten loslaten... Ik zou mijn jas niet willen verliezen.

Mijn vrouw zal me niet graag zien komen...

Eindelijk heeft de reus zijn vrienden weergevonden op de open plek in het woud. Maggy komt op hem toegelopen

O, Tarass! Er is iets verschrikkelijks gebeurd!...

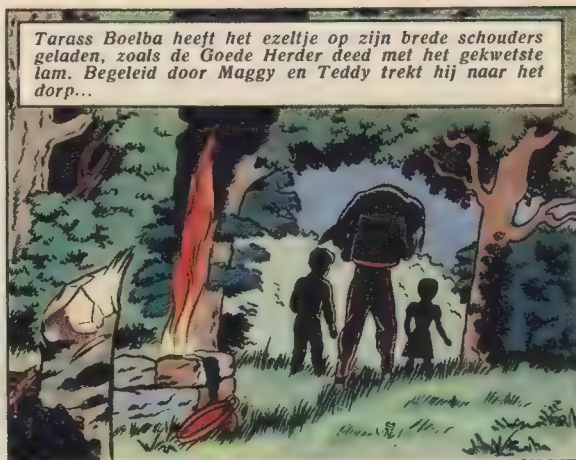

Tarass Boelba buigt zich vol meewaren over het zwaar gekwetste ezeltje...

Hij ligt op sterven, niet waar?

Dat mag je nooit te vlug denken... Hij ademt nog. Zo lang er leven is, is er hoop! Ik zal een verband leggen, en hem naar het dorp brengen. 'Er zal daar wel een veearts zijn...

Tarass Boelba heeft het ezeltje op zijn brede schouders geladen, zoals de Goede Herder deed met het gekwetste lam. Begeleid door Maggy en Teddy trekt hij naar het dorp...

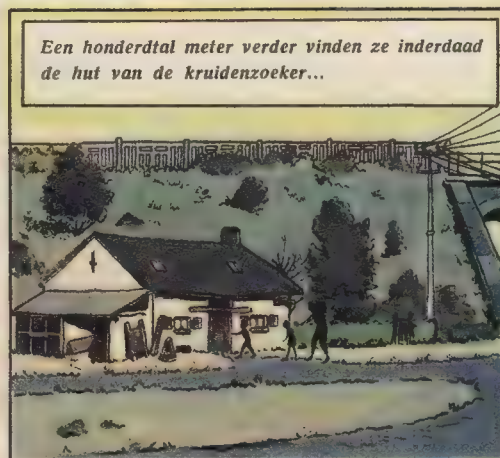
In het dorp vallen ze natuurlijk op, want men ziet niet alle dagen een gekwetst ezeltje op de schouders van een circusreus.

Het begint zwaar te wegen...

Excuseer, mijnheer, woont er hier soms geen veearts in het dorp?

Neen, maar Juul, de kruidenzoeker, die daar bij de spoorbrug woont, kan u misschien helpen...

Een honderdtal meter verder vinden ze inderdaad de hut van de kruidenzoeker...

De oude Juul ontvangt hen wantrouwig...

Kom maar binnen! Ik zal eens kijken...

Hij bukt zich over het dier, bekijkt aandachtig de wonde, en schudt dan het hoofd...

Ja, ik zie al wat het nodig heeft...

Wanneer een beest zó toegetakeld is, blijft er maar één remedie meer over... Met dit ding zal het gauw gedaan zijn. Dan zal het ten minste niet lang meer lijden...

HET GELE TEKEN

Professor Vernay werd door het Gele Teken ontvoerd. Blake, Mortimer en inspecteur Kendall openen een onderzoek. Noch Septimus, de man die Vernay 't laatst gezien heeft, noch Calvin kunnen enige inlichting verstrekken.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Een uur na het zonderling incident in de autobus, nemen Blake en Mortimer afscheid van rechter Calvin die hen, zoals ze vermoed hadden, niets nieuws kan medelen...

Het spijt me, Francis. Misschien heb je meer geluk bij Macomber?

Dank je, Hugh. En excuseer dat we je kortbare tijd kwamen storen!

Onze vrienden verlaten Law Courts en gaan naar Fleet Street, het beroemde centrum van de Britse perswereld. Daar zijn de kantoren van de Daily Mail...

Ze laten zich aanmelden...

Mr. Macomber verzoekt u naar zijn bureau te komen. De tweede deur links, gentlemen!

Dank je!

INFORM

Doch Macomber kan evenmin als Calvin ophelderingen over de zaak geven

Het leven van Vernay was zo helder als kristal en zo geregeld als een staanklok! Hij was onvermoeibaar en werkte gewoonlijk veertien uur per dag. Zijn eerlijkheid en toewijding waren spreekwoordelijk! Neen, ik begrijp er niets van... en toch...

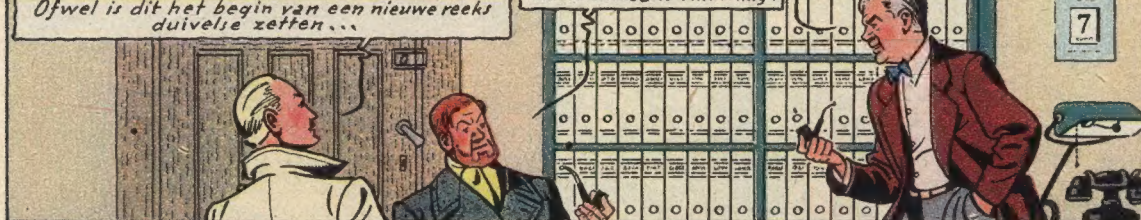
En toch?

Wel, het verwondert me dat dit misdrijf van het "Gele Teken" zo weinig ophefmakend is in vergelijking met de vorige... Vind je dat ook niet?

Ofwel is dit het begin van een nieuwe reeks duivelse zettingen...

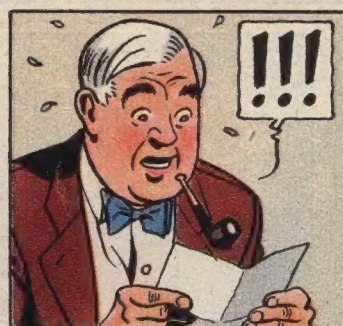
Inderdaad. Dat is zonderling!

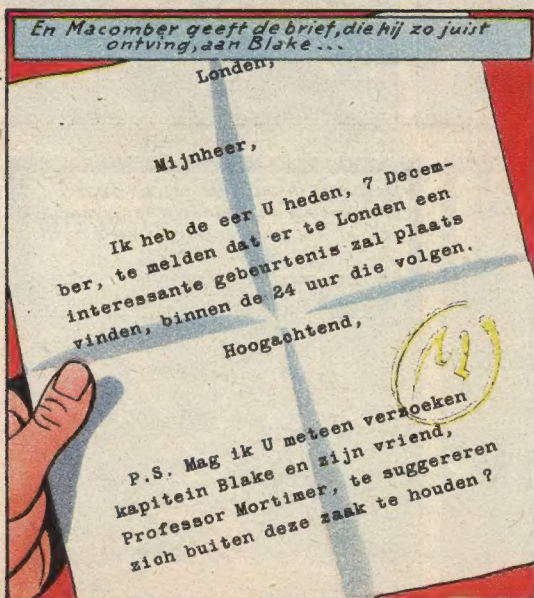
Een spoedbestelling voor u, Mr. Macomber

Geef hier!

Formidabel! Leer dat eens!

En Macomber geeft de brief, die hij zo juist ontving, aan Blake...

Londen,

Mijnheer,

Ik heb de eer U heden, 7 December, te melden dat er te Londen een interessante gebeurtenis zal plaats vinden, binnen de 24 uur die volgen.

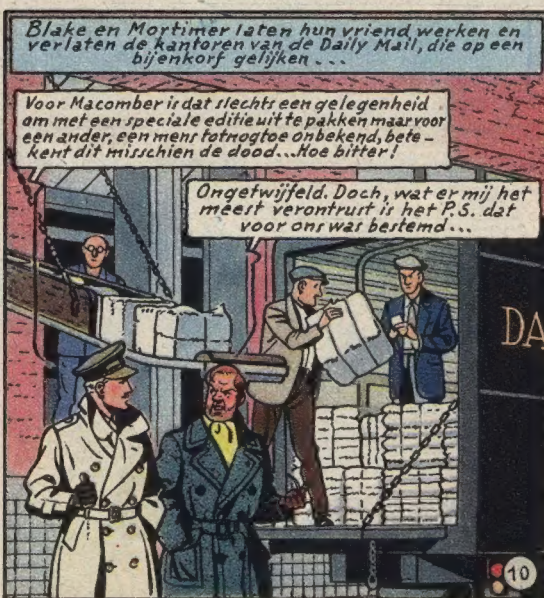
Hoogachtend,

P.S. Mag ik U meteen verzoeken kapitein Blake en zijn vriend, Professor Mortimer, te suggereren zich buiten deze zaak te houden?

... en vliegt naar de telefoon...

Hallo, Steve!... Laat een speciale editie gereed maken! Grote titel: HET GELE TEKEN VALT OPNIEUW AAN!

Blake en Mortimer laten hun vriend werken en verlaten de kantoren van de Daily Mail, die op een bijenkorf gelijken...

Voor Macomber is dat slechts een gelegenheid om met een speciale editie uit te pakken maar voor een ander, een mens totnogtoe onbekend, betekent dit misschien de dood... hoe bitter!

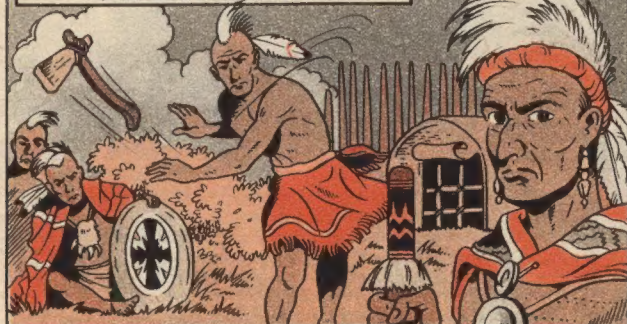
Ongetwijfeld. Doch, wat er mij het meest verontrukt is het P.S. dat voor ons was bestemd...

FORT ORANJE

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Sluwe Vos, door de blanken gevangen genomen, werd door Tijl en Nele verlost. Ze vluchten samen en trachten het dorp van Sluwe Vos te bereiken. Intussen wordt Lamme aan de folterpaal gebonden...

Een doodse stilte heerst in het kamp, wanneer de jonge krijger zijn strijdbijl naar Lamme werpt, die aan de folterpaal gebonden moedig op de dood wacht...

Met moeite kan Lamme een kreet onderdrukken, wanneer de strijdbijl zich vlak naast zijn hoofd in het hout plant...

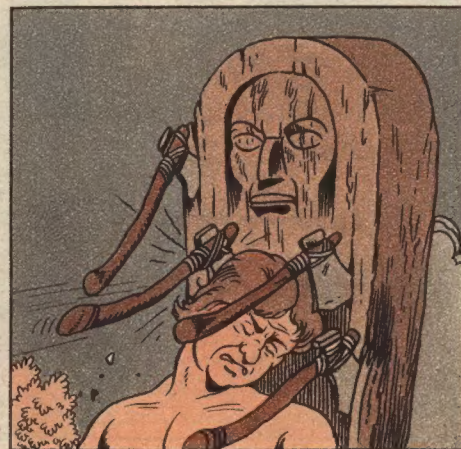
Waugh! De blanke gevangene is dapper! Vinden de krijgers het nodig hem verder te beproeven?

Onze jonge krijgers hunken er naar hun vaardigheid te tonen. De Jachem mag zulks niet beletten!

Tomahawks suizen door de lucht. Lamme heeft al zijn wilskracht nodig om niet te gillen. Hij houdt dapper vol...

Dat volstaat. De foltering zal niet langer duren. Dat de tovenaars de geesten bezweren en de dappere gevangene eervol laat sterven...

De tovenaars, met een slangen-huid bekleed, dansen en zwaait met kalebasen opdat de kwade geesten van de veroordeelde hem in de dood zouden volgen...

Vervolgens wordt de punt van zijn speer in het vuur gloeiend gemaakt, om te beletten dat de boze geesten haar van het doel zouden doen afwijken...

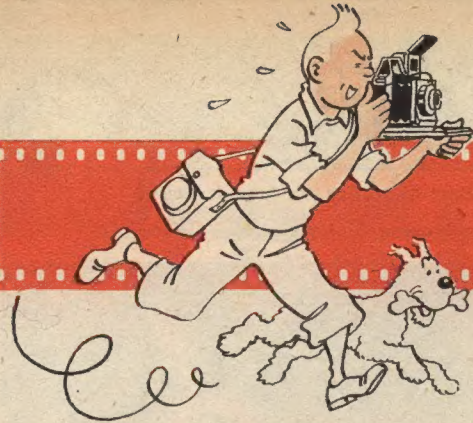

Lamme beseft dat dit het einde is. Terwijl tromme-laars en kalebaszwaaiers voortgaan met hun bezweringen, stort Lamme een vurig gebed. Zijn gedachten gaan naar Tijl en Nele over wie hij niets weet...

Dan heft de Jachem de hand op. Al het lawaai verstomd. Alles is muistil als de tovenaars met vaste hand de speer richt...

KUIFJE

op reportage

PAARDENFEEST

POL en DUC

HET nationaal Kampioenschap voor Hondendressage, ingericht door de Belgische Kennelclub te Molenbeek, leverde een gevarieerd en boeiend schouwspel. Duc deed zich opmerken door de razernij waarmee hij de « Apache » (zie onze reportage) te lijf ging. Alle toeschouwers juichten geestdriftig toe.

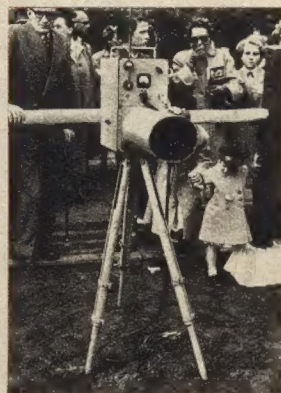
POL DE BEKA wist zijn kampioentitel niet te bewaren, maar hij bleef niettemin schitterend in de stijl waarmee hij de verschillende proeven doorstond. Hier zien we hem over de plank vliegen. (Foto genomen met een 500^e sec.)

OOK bij het bestormen van afsluitingen bleef Pol de Beka een meester. Wat denk je van deze knappe oefening? Zo iets vraagt veel jaren oefening en geduld. Maar wanneer men er dat voor over heeft, beleeft men er veel plezier aan en mag men terecht trots zijn op een hond als Pol.

AN de rand van het Zoniënwood hield de Brusselse ruiterclub het jaarlijks kampioenschap van België. St. Pleter moet geen paardenliefhebber zijn, want voor goed weer had hij niet gezorgd. De talrijke heren en trotse freules die opgekomen waren, lieten het niet aan hun hart komen. Onder de menigte vielen de rode jakken, en witte broeken van de ruiters op. Naar het programmaboekje ons inlichtte, was de adel goed vertegenwoordigd. Er kwamen ronkende namen in voor: gravin de Limburg Stirum, prinses Lance-lotti, gravin du Roy de Blicquy, graaf Dumont de Chassart, gravin Nève de Mervegnies, enz. Er waren talrijke proeven o.m. voor ruiters onder de achttien jaar. Het was een mooi schouwspel, en dromers met verbeelding moesten zeker denken aan de steekspelen uit lang vervlogen eeuwen...

Hieronder zie je het toestel waarmee de jury zonder tegenspraak het vertrek, de aankomst en de fouten van de paarden kan vastleggen.

DE OVER-WINNAAR

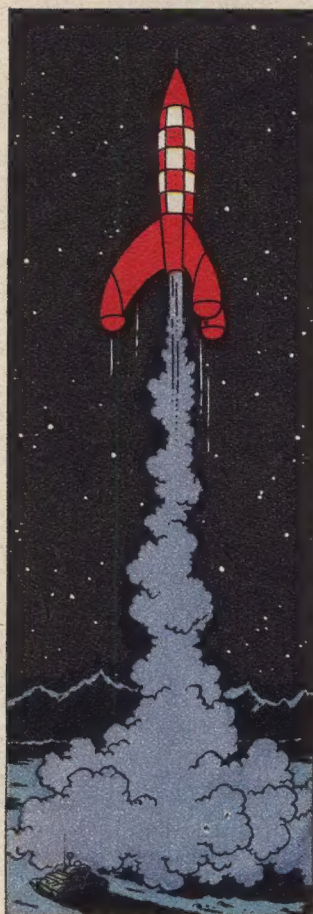
DEZE schitterende ruiter heet mijnheer Selliers de Moranville. Je hoeft niet veel verbeelding te hebben om je deze edelman in harnas op zijn draver voor te stellen. Hij heeft het blazoen van zijn voorvaders alle eer aangedaan, want hij werd uitgeroepen tot de beste ruiter van het land. Zijn paard luisterde naar de naam « Cambridge ». Paardenliefhebbers bedenken hun dieren met allerlei welluidende namen, zo hoorde ik de speaker (ik schreef bijna de herout) volgende dieren aankondigen: Ivanhoe, Tarzan, Robin Hood, Rebecca, Sara, Don Quichotte, Isidore de Pio, Alibaba, Samba (tegen alle verwachtingen in heeft dit laatste paard geen samba gedaanst)!

De dame die met dit paard over de hindernis springt, was niet meer van de jongste, maar ze wist heel wat jonge concurrenten die het beter konden zeggen dan doen, voorbij te streven. Ze haalde een van de eerste plaatsen!

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFFE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN

De expeditie op de maan is geëindigd en Kuifje en zijn vrienden willen naar de aarde terugkeren. Ze hebben plaats genomen in de raket en professor Zonnebloem drukte zo juist op de startknop...

Buitengewoon!...Prachtig!...
De raket stijgt op...

Ja, maar wij vallen in de koma,
duizend bommen en granaten!

Op de sombere planeet is al het leven
nu weer uitgestorven. Alleen de voetspo-
ren getuigen nog van het feit dat er voor
het eerst "Mannen op de Maan" waren...

En nu, vooruit! Hopen we maar
dat ze genoeg zuurstof hebben...
In ieder geval moeten we alles gereed
houden voor de landing...

Hallo, het landingsterrein?...
Guarneri?... Hier is Baxter...
Indien alles goed verloopt, landt
de raket over vier uren. Alles
moet klaar zijn voor die tijd: de
pompiers, de ambulantiemotoren...
Leg de lasbranders gereed voor
het geval ze niet meer de kracht
zou- den hebben zelf de
deu- ren te openen...
Tot straks!

Kijk eens, mijnheer Baxter, daar is
iets niet in de haak! De raket verwij-
dert zich van de baan die ze moest vol-
gen... Ik vraag me af water gaande is...

Verdraaid! Je hebt gelijk! Mis-
chien werden de afwijkingsmet-
ers, die dienst doen als stuur, bij
de val beschadigd... Of wel wer-
ken hun gyroscopen niet normaal...
Ze moeten hun richting abro-
luut rectificeren!... Roep
hen even, Walter!

Hallo, hallo, hier de
aarde... Hallo, hallo,
hier de aarde... Maan-
raket, geef ons ant-
woord!... Maanraket,
geef antwoord!...

Geen antwoord!... En de
raket verwijderd zich ver-
der en verder... Die onge-
lukkigen! Ze vliegen
de dood tegemoet!...

Hallo, hallo,
maanraket?...
Hallo?... Hallo?...